

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 622/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ] proti uzneseniam Špecializovaného trestného súdu sp. zn. 4Nt/1/2024 z 11. marca 2024 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Tost/15/2024 z 29. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred Ústavným súdom Slovenskej republiky **n e v y h o v u j e .**
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 5. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia jeho práv zaručených čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 a čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Špecializovaného trestného súdu (ďalej aj „ŠTS“) sp. zn. 4Nt/1/2024 z 11. marca 2024 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) a najvyššieho súdu sp. zn. 3Tost/15/2024 z 29. mája 2024 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“). V ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhuje, aby označené rozhodnutia všeobecných súdov zrušil a vrátil jednému z nich vec sťažovateľa na nové konanie a priznal mu tiež primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur. Takisto žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu pre účely jeho zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom ŠTS sp. zn. BB-3T/32/2014 z 30. novembra 2017 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4To/1/2018 z 13. júna 2018 právoplatne uznaný vinným zo spáchania zločinu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, za čo mu bol uložený výnimočný trest odňatia slobody na

doživotie a trest prepadnutia majetku. Sťažovateľ uplatnil v predmetnej trestnej veci návrh na povolenie obnovy konania smerujúci proti výroku o treste, ktorý bol prvostupňovým rozhodnutím ŠTS v spojení s druhostupňovým rozhodnutím najvyššieho súdu zamietnutý s odôvodnením, že nebolo zistené splnenie podmienok obnovy konania podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V argumentácii ústavnej sťažnosti sťažovateľ v podstate kopíruje obsah uplatneného návrhu na povolenie obnovy konania a tiež obsah námietok, ktoré predstrel v sťažnosti, ktorou napadol prvostupňové rozhodnutie ŠTS. Objasňuje, že návrh na povolenie obnovy konania vo svojej trestnej veci zdôvodnil v prvom rade potrebou vypočutia svedkov (blízkych príbuzných sťažovateľa), ktorých svedecké výpovede boli podľa neho spôsobilé preukázať, že majetok, ktorý sa stal predmetom trestu prepadnutia, v skutočnosti nepatril sťažovateľovi, ale označeným blízkym príbuzným sťažovateľa. Ďalej uplatnený návrh zdôvodňoval tvrdením, že uložený trest prepadnutia majetku bol v rozpore s jeho účelom, kde odkazoval a dovoľával sa aplikácie záverov nálezu ústavného súdu sp. zn. PL ÚS 1/2021 v súvislosti s dôvodom obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku. Napokon poukazoval na námietku, ktorej obsahom bola argumentácia o nečinnosti súdu prvého stupňa v základnom konaní, keď odvolací súd na podklade sťažnosti sťažovateľa zrušil prvostupňové uznesenie o zaistení majetku a uložil prvostupňovému súdu vo veci znova konať a rozhodnúť, avšak tento vo veci zaistenia majetku napriek tomu nerozhodol. Domnieva sa, že najvyšší súd v druhostupňovom rozhodnutí na jeho sťažnostné argumenty vôbec nereagoval a nevyjadril sa k nim, v čom sťažovateľ vidí porušenie svojich označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

III.1. K namietanému prvostupňovému rozhodnutiu Špecializovaného trestného súdu:

4. Pokiaľ ide o namietané prvostupňové rozhodnutie ŠTS, ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej je právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku konkrétnemu namietanému rozhodnutiu alebo postupu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 107/2019). Vychádzajúc z tejto judikatúry, konštatuje existenciu procesnej prekážky brániacej prerokovaniu tejto časti ústavnej sťažnosti, ktorou je nedostatok právomoci ústavného súdu. Sťažovateľ disponoval možnosťou uplatniť svoje námietky o prípadnom pochybení ŠTS v prípade rozhodovania o jeho návrhu na povolenie obnovy konania prostredníctvom sťažnosti, ktorú možnosť aj využil, pričom ochranu jeho prípadne porušeným právam bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť najvyšší súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu preskúmať námietky sťažovateľa uplatnené proti označenému rozhodnutiu ŠTS, preto ústavný súd rozhodol o odmietnutí tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

III.2. K namietanému druhostupňovému rozhodnutiu najvyššieho súdu:

5. Ústavný súd sa pri posúdení tejto časti argumentácie ústavnej sťažnosti sťažovateľa oboznámil s relevantnou právnou úpravou, ako aj s obsahom druhostupňového rozhodnutia najvyššieho súdu, resp. s jeho odôvodnením, ktoré sa stalo oporou pre záver o zamietnutí sťažnosti sťažovateľa namierenej proti prvostupňovému rozhodnutiu ŠTS, ktorým bol návrh sťažovateľa na povolenie obnovy konania v sťažovateľovej trestnej veci zamietnutý.

6. Podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli same osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

Podľa § 402 ods. 3 Trestného poriadku proti uzneseniu o návrhu na povolenie obnovy konania je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

7. Najvyšší súd v odôvodnení druhostupňového rozhodnutia v úvode odôvodnenia poukázal na právnú úpravu regulujúcu podmienky obnovy konania, ale aj na súvisiacu hmotnoprávnú úpravu relevantnú z pohľadu otázok riešených v sťažovateľovom prípade.

8. V prvom bode najvyšší súd konštatoval, že bol správny záver prvostupňového súdu, podľa ktorého sťažovateľov návrh na vypočutie špecifikovaných svedkov nespĺňal podmienky podľa § 394 ods. 1 Trestného poriadku, a preto bol odmietnutý. Najvyšší súd sťažovateľovi jasne a podrobne vysvetlil, že otázka presnej špecifikácie majetku vo vlastníctve sťažovateľa (ku ktorej sa mali títo navrhovaní svedkovia vyjadriť) nebola a nie je pri rozhodovaní o treste prepadnutia majetku, resp. o dôvodnosti jeho uloženia v hre, keďže otázka určenia presného rozsahu majetku odsúdeného postihnutého uloženým trestom prepadnutia majetku je predmetom dokazovania až v následnej etape vykonávacieho trestného konania predstavujúceho špecifický typ konkurzného konania, ktoré nasleduje až po právoplatnom uložení trestu v trestnom konaní.

9. Najvyšší súd následne v odôvodnení svojho rozhodnutia reagoval na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa o nečinnosti prvostupňového súdu v základnom konaní v rámci rozhodovania o zaistení majetku sťažovateľa. Interpretoval, že právna úprava obsiahnutá v § 425 Trestného poriadku zakotvuje procesný zaist'ovací inštitút smerujúci k tomu, aby sa obvinenému už počas trestného konania preventívne znemožnilo nakladať s majetkom až do právoplatnosti budúceho možného rozsudku ukladajúceho trest prepadnutia majetku. Nečinnosť pri zaistení majetku sa tak logicky nemohla a ani nijako negatívnym spôsobom neprejavila vo vzťahu k osobe sťažovateľa, keď nerozhodnutím o zaistení majetku sťažovateľ *de facto* mohol so svojím majetkom nakladať. Táto nečinnosť mohla reálne spôsobiť hrozbu len verejnemu záujmu, nie sťažovateľovi, a to ohrozením úspešného vykonania trestu prepadnutia majetku v rámci konkurzného konania.

10. Najvyšší súd napokon argumentoval, že nález ústavného súdu, ktorého aplikácie sa sťažovateľ vo svojej trestnej veci dovoľával, na jeho situáciu v skutočnosti nedopadá, keďže sa dotkol tých ustanovení Trestného zákona, ktoré zakotvovali obligátnosť uloženia trestu prepadnutia majetku a znemožňovali tak rozhodovanie súdov individualizovať, teda prihliadať na okolnosti toho-ktorého konkrétneho prípadu a na osobné pomery páchatel'a. Poukázal na v sťažovateľovom prípade aplikované ustanovenie Trestného zákona (§ 51 ods. 1 predchádzajúceho Trestného zákona), ktoré bolo prípadom tzv. fakultatívnosti trestu prepadnutia majetku, umožňujúceho prihliadať na individuálne okolnosti sťažovateľovej trestnej veci. Preto u sťažovateľ'a nenašiel naplnenie dôvodu obnovy konania podľa § 394 ods. 4 písm. b) Trestného poriadku (strata účinnosti právneho predpisu či jeho časti podľa čl. 125 ods. 3 ústavy, ak bol rozsudok vydaný na základe takéhoto právneho predpisu), pričom súčasne doplnil, že vzhľadom na skutočnosť, že bol trest prepadnutia majetku u sťažovateľ'a vykonaný, aplikácia tohto dôvodu obnovy konania by u sťažovateľ'a neprichádzala do úvahy ani v prípade, že by na jeho situáciu obsah spomínaného nálezu vecne dopadal.

11. Ústavný súd v kontexte okolností veci sťažovateľ'a poukazuje na právnu úpravu, ktorá vyžaduje pre povolenie obnovy konania súčasné splnenie dvoch podmienok (podmienky novosti skutočnosti alebo dôkazu a zároveň podmienky ich spôsobilosti v spojení s ostatnými dôkazmi alebo samostatne odôvodniť odlišné rozhodnutie o vine alebo o treste). Konštatuje, že (ako správne uviedli aj konajúce všeobecné súdy) v prípade návrhu sťažovateľ'a na povolenie obnovy konania nešlo o predloženie kvalifikovaných nových skutočností či dôkazov. Tento záver všeobecných súdov nemožno hodnotiť ako arbitrárny. Ústavný súd zároveň dodáva, že skutočnosť, že sťažovateľ zastáva iný právny názor, ako prijal v tejto veci najvyšší súd, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia, a už vôbec ho nemožno považovať za dôkaz o zaujatosti konajúceho súdu, ako to v ústavnej sťažnosti predostiera sťažovateľ'.

12. Postup najvyššieho súdu, ktorým potvrdil správnosť prvostupňového rozhodnutia ŠTS o nesplnení podmienok na povolenie obnovy konania v trestnej veci sťažovateľ'a, sa vzhľadom na predchádzajúce závery ústavnému súdu nejaví ako svojvoľný a arbitrárny, ako sa to snaží tvrdiť sťažovateľ, keď namieta, že najvyšší súd vôbec nezodpovedal ním predostretým sťažnostným námietkám. Ústavný súd je toho názoru, že najvyšší súd uviedol vo svojom rozhodnutí dostatočne konkrétne a náležité argumenty, ktoré podporujú zákonnosť postupu pri rozhodovaní o sťažovateľovom návrhu, pričom výklad, ktorý v súvislosti s aplikáciou príslušnej právnej úpravy prezentoval, nijako neodporuje zmyslu a účelu príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich zákonné podmienky obnovy konania.

13. Vychádzajúc z prezentovaných záverov, ústavný súd vyhodnotil ústavnú sťažnosť sťažovateľ'a v časti týkajúcej sa druhostupňového rozhodnutia najvyššieho súdu ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

14. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

IV.

K žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom

15. V zmysle § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže ustanoviť navrhovateľovi právneho zástupcu, ak navrhovateľ o to požiadá, ak to odôvodňujú jeho pomery a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Tieto tri predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom musia byť splnené súčasne. Ak hoci len jeden z týchto predpokladov nie je splnený, nemožno žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu vyhovieť (m. m. III. ÚS 265/2014, III. ÚS 588/2015).

16. Ústavný súd dospel k záveru, že v prípade sťažovateľa nie sú splnené podmienky na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Z obsahu ústavnej sťažnosti a výsledku jej posúdenia ústavným súdom je zrejme, že v danom prípade ide o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti (m. m. II. ÚS 193/2020). Keďže nebol splnený jeden z nevyhnutných predpokladov ustanovenia právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu